

#41 | Dec 2019

Hermelinska nätverket

Forna tiders jular på Thorsvi

Brita berättar om förberedelser och firande under krigsåren

sid 8-9

Två läkarstudenter hälsar

Erik och Sara berättar om studier och framtidsplaner

sid 4-7

En skräckfylld tid

Agneta berättar om sin kamp mot cancer

sid 12-13

Bland grenar, kvistar och blad

Händelser i den Hermelinska släkten sedan föregående nummer

Avlidna

Den 1 januari avled Erik (Thorsvi, Adolf, Carl), se minnestext på nästa sida.

Den 23 mars avled Lennart (Thorsvi, Thorsten, Sven). Han sörjs närmast av barnen Ulf, Madelén, Stefan, Jennelia och Julia.

Den 6 juni avled Gertrud (Thorsvi, Thorsten, Sven). Hon sörjs närmast av livskamraten Hans och döttrarna Maria Munkesjö och Karin Velander med familjer.

Födelsedagar första halvåret 2020

21 jan: Gabriel, 50 år, Eslöv

24 jan: Astrid, 60 år, Stockholm

19 feb: Staffan Arve, 70 år, Stockholm

8 mar: Curt, 80 år, Värmdö

22 mar: Eva, 60 år, Stockholm

3 apr: Helena Hermelin-Henderson, 50 år, Shrewsbury, UK

4 apr: Janette, 50 år, Cypress, CA, USA

4 apr: Joakim, 60 år, Bettna

7 apr: Mats Lindkvist, 80 år, Stockholm

26 apr: Maria Kulle, 60 år, Eldsberga

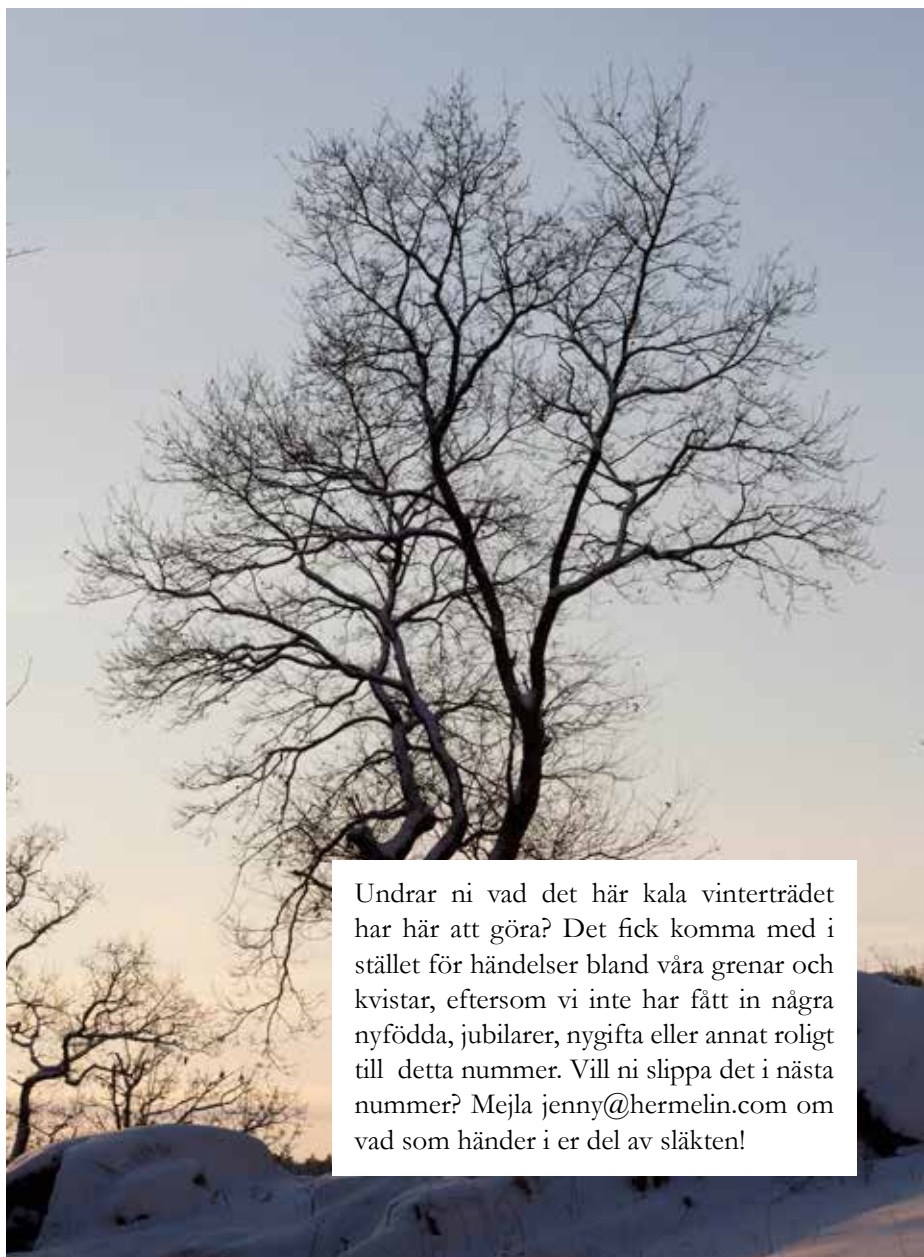
17 maj: Eric Payne, 50 år, Anaheim, CA, USA

22 maj: Ulrika Hermelin-Wilén, 50 år, Stockholm

26 maj: Eva Johansson, 90 år, Stjärnsund

16 jun: Brita, 60 år, Uppsala

26 jun: Cornelia, 50 år, Seevetal, Tyskland

Undrar ni vad det här kala vinterträdet har här att göra? Det fick komma med i stället för händelser bland våra grenar och kvistar, eftersom vi inte har fått in några nyfödda, jubilarer, nygifta eller annat roligt till detta nummer. Vill ni slippa det i nästa nummer? Mejla jenny@hermelin.com om vad som händer i er del av släkten!

Släktföreningens deltagande vid begravningar

Släktföreningen har av tradition försökt att visa sitt deltagande vid begravningar för avlidna släktingar. Detta har genom åren gjorts på olika sätt, ibland med blommor eller kranisar, ibland med hälsningar eller gåvor. Förutsatt att vi har fått kännedom om att en släkting har avlidit, vilket inte alltid har varit fallet. Men oavsett detta har vårt deltagande inte skett på ett strukturerat och enhetligt sätt, och det

ville styrelsen nu se till att ordna upp.

Vi har därför beslutat att om vi får kännedom om en bortgången släkting i tid innan begravningen så kommer släktföreningen att skänka 300 kr som en minnesgåva till hjälporganisationen Läkarmissionen. Läkarmissionen har funnits sedan 1958 och bedriver i dagsläget hjälpverksamhet i ett 30-tal länder i fyra världsdelar med tyngdpunkt på Afrika. På så sätt kommer minnesgåvan till nytta och hjälper utsatta människor att förändra sin framtid. Samtidigt skickas ett minnesblad,

antingen till begravningsbyrån eller de anhöriga, med en hälsning från släktföreningen.

Om du vill att en avliden anhörig ska uppmärksammas av släktföreningen i samband med sin begravning, kontakta då skattmästare Olof på olof.hermelin@comhem.se senast 14 dagar innan begravningen äger rum. Ange även namnet på den avlidne och kontaktuppgifter till begravningsbyrån eller dennes anhöriga.

// Styrelsen genom redaktör Jenny

Erik 1932-2019

Erik Hermelin, Thorsvigrenen, Adolfs kvist, lämnade denna värld den 1 januari 2019. Punktlig som Erik var får man intrycket att han skulle börja om någon annanstans och då börjar man den första i månaden och varför inte den första dagen på året.

Allt för tidigt gick han bort och han lämnade ett stort tomrum efter sig. Jag vill gärna, på detta sätt, ge följande beskrivning av min fars kusin.

Erik föddes i Kalmar den 4/12 1932. Han växte upp i Pukeberg där fadern Carl arbetade som bruksdisponent på glasbruket. Fram till att Erik tog studenten 1952 vid Växjö läroverk hann familjen även bo i Alsterfors och Hovmantorp.

Efter avslutad militärtjänst i Linköping började Erik sin ekonomiska utbildning på Handelshögskolan i Stockholm. Färdig civilekonom blev

han efter examen 1957. Hans första anställning var på IBM. Därefter arbetade han på EF, Ekonomisk Företagsledning, som konsult. Erik fortsatte sin konsultbana hos Kema data. Till sist hamnade han på Nordeas dataavdelning och var med om att bygga upp datasystemet EPOC. Han var anställd på Nordea fram till pensionen.

Han gillade att hjälpa till och när han fick klura ut smarta lösningar på saker, stora som små, då var han som fisken i vattnet. Hans motto var alltid ”problem är till för att lösas” och

”allt är möjligt”.

Eriks stora intresse/passion var båtar, särskilt segling. Att tyst få glida fram bland kobbar och skär, att höra seglen slå och se en och annan säl titta upp, det var lycka för Erik. Ju mindre och enklare båten var desto bättre för då blev naturupplevelsen desto mer intensiv. När han korsade Bråviken i en segelbåt stor som ett badkar, modell Stortriss, då var livet på topp.

Han engagerade sig i styrelsearbetet i båtklubben under många år och hade också en aktiv roll som kassör i släktföreningen.

Erik kom på hur släktingarna skulle ordnas i genealogisk ordning. Med hans system har varje släkting en kod som kan se ut ungefär så här: AKGEIJGba. A för första barnet, B för andra barnet osv. Versaler för pojkar, gemener för flickor. Så enkelt är det att få datorn att sortera hela släkten i genealogisk ordning.

Erik var den kassör som började

köpa och sälja släktföreningens aktier i lite större omfattning och på det viset ha god uppsikt över vår portfölj. Jag vet att Erik och ordförande Johan kunde ha långa och sena telefonsamtal om olika frågor i släktföreningen. De var inte alltid överens i början men till slut så kom de fram till något bra.

Jag hade nöjet att lära känna Erik just genom släktföreningen och arbetet i styrelsen och fick till min glädje

en sådan bra kontakt med honom att vi träffades privat familjerna emellan. Dessutom fick jag möjligheten att hjälpa till så att kusinerna på pappas sida (Margareta, Ingeborg, Erik, Magdalena och Christina) fick träffas, och så skedde ett antal gånger. Vi träffades hemma hos mig och Helene i Sollen tuna, hos Erik och Ingegerd och hos Magdalena i Nacka.

Jag fick förmånen att representera min far Ivar när vi träffades och jag som miste min far alldeles för tidigt i juni

1987, fick mig berättat en massa historier och annat från kusinerna. Erik som var så lik farfar Stellan fyllde på detta vis flera funktioner för mig. Stellan gick bort i juli 1964. Vi kanske alla förenas någon gång men tills vidare får Erik finnas i mitt och andras minnen och vara saknad där.

Tack Erik för att jag fick lära känna dig lite!

//Fredrik I:son

Kunskap ska appliceras

Annars är den slöseri med tid, tycker läkarstudenten Erik

Under min gymnasietid började jag fundera på vad jag ville göra när jag var färdig med det kapitlet. Målet var att studera något som i så stor utsträckning som möjligt intresserade mig och var något jag brydde mig om. Då mitt stora intresse var (och fortfarande är) biologi, i synnerhet människans biologi, stod valet mellan något åt biokemi-hållet eller läkarprogrammet. Jag hade inte så mycket till övers för matematik under gymnasiet och orden från min mentors utvecklingssamtal ekade i bakhuvudet: ”Erik sköter sina studier bra men någon matematiker blir det nog inte utav honom”. Ett väldigt diplomatiskt sätt att uttrycka situationen på tyckte jag.

Då mina betyg inte riktigt räckte till att komma in på läkarprogrammet fick jag gå vägen via högskoleprovet (efter att ha finslipat mattekunskaperna) och våren 2017 inledde jag så mina studier på Karolinska institutet.

Den första tiden

Jag kommer tydligt ihåg hur det var att börja studera på universitetet. Stressen av att komma in springande sent och alldeles svettig till introduktionen och att lära känna nya människor med större mångfald avseende bakgrund och livserfarenheter än vad jag tidigare stött på. Då Stockholm inte är känt för sitt studentliv tog jag de flesta chanser som gavs till att gå på tillställningar såsom gasquer, fester och andra studentaktiviteter för att lära känna de personer som jag i dag umgås med på och vid sidan av skolan.

Sen var det också det där med studier. Läkarprogrammet ska ju vara en av de tuffare utbildningarna och särskilt

de första terminerna. Därför blev jag lite lättad när någon äldre kursare övertygande påstod att den svåraste delen faktiskt var att komma in. När jag se-

Självporträtt första dagen i vården

dan fick reda på att jag hade klarat den första terminstentan och såg att jag klarade studierna och dessutom hann med annat jag tyckte var viktigt kändes det betryggande inför de resterande fem åren jag hade framför mig.

Fram tills nu

I skrivande stund är jag ganska precis halvvägs genom min läkarutbildning. Jag är nu inne på min 6:e av totalt 11 terminer innan jag tar läkarexamen. Jag har hunnit beta av flertalet duggor, seminarier, tentor och praktiska moment som alla bidragit till att jag gradvis fått

mer förståelse för vad det innebär att vara läkare.

De fyra första terminerna var mestadels teoretiska och avhandlade alltifrån det lilla som mikroskopering och (till min glädje och majoritetens förtret) biokemi, till den större bilden med anatomi, fysiologi och sjukdomsmekanismer. Att få en så bred bild där man kan se på kroppen ur olika perspektiv och hur det bidrar till den person man har framför sig som läkare är något jag uppskattar och känner att jag kommer ha nytta av i framtiden.

Den fjärde terminen av läkarprogrammet på KI avslutas med en ”integrerad deltentamen” där man testas på all den teoretiska kunskap man lärt sig under de första två åren. Även den tentan gick vägen och därefter kunde man kalla sig för ”läkarkandidat” när man introducerade sig för patienterna på avdelningarna.

Nutid och lärdomar

I dag spenderar jag större delen av min utbildning på Danderyds sjukhus. Där varvar vi teoretiska moment

med verksamhetsförlagd utbildning i block om tre veckor vardera. Termin fem och sex ägnas åt ”medicinplaceringar”, vilket innefattar de flesta områden man associerar med läkaryrket och är grovt indelat i akuten och avdelningar indelat efter organ samt hur mycket vårdinsatser patienterna kräver. Oftast är man på en avdelning under en vecka vilket är tillräckligt för att man åtminstone ska få en inblick i vad man sysslar med på den avdelningen, vilka patienter som hamnar där och hur vårdflödet brukar ser ut mellan den avdelningen och resten av vården.

Förutom att jag har fått en bättre förståelse över hur vårdssystemet är uppbyggt får man som läkarstudent även utveckla andra nyttiga egenskaper såsom att bemöta människor med vitt skilda bakgrunder och i olika skeden av livet. Bakom ena draperiet kan ett litet barn vänta med sina oroliga föräldrar och nästa gång är det en äldre person som inte har så lång tid kvar i livet.

Det är lätt att i sitt yrkesutövande hamna i en slags automatiserad vårdprocess. Man blir så uppslukad av de rent medicinska aspekterna av vården, alla termer, mediciner, behandlingar och riktlinjer man ska följa att man glömmer människan bakom patienten. Jag försöker påminna mig själv om att försöka ta reda på vad det är som är viktigt för människan jag har framför mig, vad hen vill och tycker är viktigt för att må lite bättre. Ibland kan det handla om något så litet som att erbjuda ett glas vatten till någon som inte kan gå upp ur sängen

medan man andra gånger får fråga ifall personen vill ha behandlingar som förlänger livet med det lidandet som kan medfölja eller om det vore bättre att se till att personen får leva resten av sitt liv som den önskar utifrån vad vi kan hjälpa till med.

Fortsatta utbildningen och nya äventyr

Under utbildningen har vi en del moment där vi får välja vad vi vill fördjupa oss inom. I slutet av denna termin har vi ett sådant tillfälle i form av studentvalda kurser. Jag valde en kurs som heter "Global hälsa", där man lär sig om sjukvård ur ett globalt perspektiv och vilka utmaningar som råder i olika delar

av världen. Första delen tillbringas med föreläsningar på hemmaplan för att sedan under två veckor åka till ett land, i mitt fall Laos, och göra studiebesök på olika vårdinrättningar och lära sig om vardagen i deras vård. Detta är något

re, vikt vid vad jag gör vid sidan om den formella utbildningen som i den. Förutom att hålla mig fysiskt aktiv och att hinna med att ha ett socialt liv ägnar jag även en hel del tid åt att förkovra mig inom det jag tycker är allra roligast att lära mig mer om. I brist på ett enkelt uttryck skulle jag själv beskriva processen som att "genom att anta ett multidisciplinärt förhållningssätt där flera perspektiv kombineras, lära mig hur jag blir den bästa versionen av mig själv". Vad detta innebär i praktiken är att jag genom studier, artiklar och andra källor till information försöker lära mig om centrala mekanismer för hälsa och "optimering" av kroppens olika system som är involverade i att prestera inom de områden jag tycker är viktiga.

För mig är kunskap som inte kan appliceras slöseri med tid, och därför försöker jag att relatera de olika områdena jag läser om till varandra och sedan tänka ut vilka konkreta förändringar jag kan göra i min egen vardag genom att prova på mig själv. På sikt när jag känner mig mer säker tänker jag att det vore roligt att delvis ägna mig åt att kommunicera ut det jag

har lärt mig till andra, något jag redan börjat med i liten skala genom att hålla i föreläsningar inom begränsade områden.

Avslutningsvis

Jag vill rikta ett stort tack till släktföreningen för stipendierna jag fått ta del av under min studietid hittills. De innebär att jag kan lägga mer tid och energi på mina studier och mitt lärande som jag hoppas ska komma till nytta framgent. Därtill vill jag även tacka min familj för allt stöd och hjälp jag får varje dag, det betyder mycket. Vi ses vid nästa släktarrangemang, det ser jag fram emot!

Erik i blykläder

jag ser mycket fram emot och som jag tror och hoppas ska bli en både positiv och lärorik erfarenhet. När jag ändå ska åt det hållet tänkte jag även passa på att backpacka i Vietnam under två veckor innan kursen startar i Laos huvudstad Vientiane.

Termin åtta kommer sedan att ägnas åt examensarbetet genom forskning på heltid. Jag har redan nu börjat tänka på olika möjligheter och har några alternativ som jag tror kan vara roliga att fördjupa sig i, men vad det i slutändan blir låter jag vara osagt tills vidare.

Utanför skolan och framtiden

Jag lägger minst lika stor, om inte stör-

Sjukhuskorridorer och långa dagar

Läkarstudenten Sara berättar om sin studietid och hur vården fungerar i glesbygden i norr

När jag skriver det här sitter jag på mitt rum i sjukstugan i Åsele där jag gör min allmänmedicinpraktik, med andra ord vårdcentralplacering, under två veckor. I kommunen bor det ungefär 2 800 personer. Jag vet inte hur många av er som läser det här som skulle kunna pricka ut orten på en karta? Det kunde i alla fall inte jag förrän jag fick veta min placering här.

Staden Umeå

För er som inte har träffat mig heter jag Sara och läser läkarprogrammet i Umeå. Nu när ni läser det här är jag i slutet av termin 8. Det är svårt att beskriva studietiden med andra ord än att den har svischat förbi samtidigt som den har varit fantastisk intressant och rolig men även tuff. Nu har jag ungefär 1,5 år kvar och hoppas nästan att tempot saktar in så jag hinner njuta lite mer av studentlivet innan det är slut.

Innan jag började plugga i Umeå hade jag aldrig varit så här långt norrut. Jag upptäckte ganska snabbt att Umeå är en trevlig stad där det mesta kan nås med cykel; alltifrån naturen kring Nydalasjön, Umeälven eller löp- och skidspår i Stadsliden, till shopping, restauranger, sjukhuset och universitetet. Det är trevligt att kunna ta sig iväg på vintern för att åka både längd- och alpinskiidor eller åka skridskor på Tavelsjö där de brukar ha en plogad bana. Utöver det så finns även IKSU, en av norra Europas största träningsanläggningar, där i princip allt man kan önska sig inom motion och friskvård finns. Om man är intresserad av annat än träning finns det möjlighet att gå på quiz, oftast musikquiz, varje

kväll på olika pubar och restauranger runt om i stan.

Andra upplevelser

Det är svårt att föreställa sig att Norrlands universitetssjukhus (NUS) är det enda universitetssjukhuset norr om

ket var trevligt då det innebar att vi läkarkandidater blev inkluderade i AT-läkargruppen. Innebandy var bl.a. något de hade på kvällsschemat två gånger i veckan. Jag bodde granne med sjukhuset vilket var en upplevelse i sig. Då det inte fanns så mycket att göra i Gällivare under hösten när det blev mörkare och mörkare, utöver innebandyn, kunde jag kila över till akutmottagningen för att se om det var något jag kunde få se eller göra när jag hörde propellerslagen från en ambulanshelikopter eller sirenerna från en ambulans.

Haukeland universitetssjukhus

Min kirurgpraktik gjordes i Bergen nu i våras. Under dagarna fick jag vara med på operationer främst inom bröst och endokrinologi, vilket innebar borttagande av sköldkörtlar på halsen och lymfkörtlar i bröst.

Utöver själva praktiken hade jag en fantastisk vistelse i Bergen. Jag besteg Bergens högsta berg, Ulriken 643 m.ö.h., tillsammans med en belgare och amerikan som jag träffade

på vägen upp. Jag fick se Bryggen med dess färgglada hus och min första fjord, besöka Bergens akvarium, åka Fløibanen till Fløyens topp och strosa runt bland alla gamla trähus i staden. Norska fiskekakor provade jag vilket var helt okej och brunost som smakade som mesost men var fastare i konsistensen. Min norska favorit blev dock Kvikk Lunsjen, motsvarande kexchoklad.

Allt handlar inte om plugget

I början av utbildningen ordnade äldre kursare mottagningsdagar, som också

Sara utanför sin praktikplats i Åsele

Uppsala. Detta innebär att vi som läkarstudenter har möjlighet att se en väldig variation av sjukhus och vårdcentraler under utbildningen. Upptagningsområdet sträcker sig från Härnösand i söder till Kiruna i norr, vilket täcker in ungefär 81 mil, men även från Östersjöns kust till Norrlands inland och norska gränsen. Än så länge har jag hunnit besöka Härnösand, Gällivare och nu Åsele. När ni läser artikeln befinner jag mig troligen i Skellefteå på min ortopraktik.

Gällivare har ett mindre sjukhus, vil-

kallas nollning. Det var jättekul, så jag rekommenderar verkligen alla som börjar på universitetet att försöka delta så mycket som möjligt. I min nollningsgrupp träffade jag personer som jag fortfarande umgås med. Vi hittar på allt möjligt tillsammans. Det kan vara alltifrån att göra egen sushi, spela sällskapsspel, gå ut och dansa, titta på en film eller serie, baka lussebullar, göra utflykter, åka skidor och besöka nya platser till att fly vardagen och resa till Thailand och Malaysia.

Från vaggan till graven

Att känna att jag har kompisar jag kan prata med är skönt, då det kan vara jobbigt att möta vissa livsöden ensam. Något jag har tagit till mig är att aldrig ha förutfattade meningar om de patienter jag möter.

På listan över patienter som var innerliggande på en avdelning där jag hade praktik läste jag "Olle 93 år med endokardit (inflammation i hjärtats klaffar)". Min första tanke var en äldre man som mår dåligt och känner sig trött och svag på grund av infektionen. Jag funderade även på om han kanske bodde på ett äldreboende eller hade hemtjänst, samt hur rörlig han var och om det skulle kunna försvåra en undersökning. När jag väl träffade honom var det en pigg och vital man som ville ha permission så

han kunde ta en promenad till jobbet, då han fortfarande arbetade, men allra helst ville han åka hem till sitt hus.

Jag har även upplevt det omvända och förväntat mig att en yngre person ska

Högst upp på Ulrikens topp i Bergen

vara pigg och aktiv, för att sedan möta en sjuk patient som ter sig äldre än sin kronologiska ålder. Därför är det viktigt att ta hänsyn till både kronologisk och biologisk ålder.

En annan patientgrupp som jag har träffat på mottagning som ofta är otroligt levnadsglada trots tunga sjukdomsbeked är patienter med cancer. Många jag har träffat har varit väldigt positiva fastän de har långa och tuffa behandlingsperioder framför sig. För mig inne-

bär många av dessa patientmöten att jag kan hämta inspiration och omvärdera hur jag själv upplever och hanterar vissa situationer och händelser.

Hur långt har du till närmaste sjukhus?

Det blir även en helt annan sjukvårdskedja för en del patienter i Norrland. Om du får en hjärtinfarkt i t.ex. Stockholm transporteras du så snabbt som möjligt till närmaste sjukhus för att göra en kranskärlsröntgen och troligtvis en ballongvidgning. När jag var i Gällivare kom det in en patient med hjärtinfarkt. Denna patient fick proplösande läkemedel i väntan på ambulansflyget som skulle transportera patienten till Sunderby sjukhus i Luleå 25 mil bort. Många av patienterna jag träffade i Gällivare kunde ha tagit sig över 20 mil enkel väg för att få vård. Avstånden blir helt enkelt större där det är mer glesbefolkat.

Det blir även tydligt inom cancervården. Eftersom strålbehandling görs i Umeå och Sundsvall blir det stora avstånd om patienten bor i Kiruna eller Östersund. Dessutom görs strålbehandlingarna ofta under flera dagar varje vecka, vilket gör att patienthotellet

i Umeå är välbesökt. Detta var något som jag inte kände till innan jag började studera här, men jag tycker att det är fascinerande att vården trots de stora avstånden är så välfungerande.

Tack!

Jag vill avsluta med att tacka släktföreningen för deras stipendium som bidrar till sådant som jag som student behöver, bl.a. kurslitteratur men även till lite lyx i vardagen. Tack så mycket!

Svunna tiders jular på Thorsvi

Brita berättar om förberedelser och traditioner under krigsårens julhelger

För snart ett tjugotal år sedan sammanställde några av våra barn en receptsamling från Thorsvi. Recepten hämtades dels ur min mor Gunhilds egna kokböcker, dels ur trotjänarinnan Märthas receptsamling. Märtha Wanselius arbetade i princip hela sitt liv på Thorsvi och var ett stort stöd i hushållet för mor Gunhild under alla hennes år där. Märtha skötte allt och var en utmärkt kock.

När min syster Elise och jag i dag bläddrar igenom receptsamlingen med dess små förklarande texter infinner sig minnen från jularna före och under kriget. Texten som följer är ett försök att kort beskriva en Thorsvijul.

Startskottet gick vid första advent

Julförberedelserna inleddes omkring första advent. Gården skulle städas och pyntas både ute och inne, inte minst gästrummen skulle bäddas och ställas i ordning. Vi barn kom hem från skolor i Stockholm och Sigtuna. Förutom familjen med mor och far, bröderna Thor, Måns och Adolf och vi systrar Elise och Brita, fylldes både Stora huset och flyglarna ofta av gästande släktingar och vänner. Faster Brita var nästan alltid på plats, men ibland även något av mors eller fars syskon med familjer.

Till detta kom tjänstefoket, som i flera fall också hade sängplats i huset. I hushållet fanns normalt kokerska, husa och köksa och i bakgrunden flera karlar, bland annat trädgårdsmästaren Enok Rundberg och någon trädgårdslev. Inför julen förstärktes besättningen med flera personer, bl.a. Hulda Eriksson, mors stora stöd. Tidvis bestod köket – Downton Abbays ”downstairs” – av upp till sex-sju personer.

På landet var vi lyckligt lottade jämfört med många andra runt om i Sverige. Gården var ju mer eller mindre självförsörjande på det mesta. Kriget ute i Europa medförde ransonering av mycket och det var nog inte så rikt på mat i alla hem under krigsjularna. Uppskattade gåvor var säkert de paket med nystöpta ljus, ägg och annat som skick-

ades till släkt och vänner i staden.

Förberedelserna hemma fokuserade naturligtvis mycket på maten. Köket hade bråda dagar med slakt och bak.

Den stora slakten skedde i början av månaden, då både någon ko eller kalv och en gris fick lämna det jordiska. Förmodligen flera grisar, beroende på antalet förväntade gäster till de kommande helgerna. Julhelgerna varade ju alla dagar fram över Trettonhelgen. Slakten skedde i brygghuset.

Frysboxar var inte uppfunna, varför man fick förlita sig på isdösen. Isblock sågades upp ur sjön och hämtades av starka karlar med häst och släde. Det var kalla vintrar mot slutet av 1930-talet och under kriget, så det var aldrig brist på is. Isen placerades i isdösen, en uppbyggd fyrkant bakom brygghusflygeln. Isblocken bäddades ner i mängder av sågspån för att bevara kylan och köttet paketerades och bäddades i sin tur ner i sågspånet. Gårdskarlen Pelle i Backen ansvarade för isdösen och hämtade vid behov därifrån vad köket behövde. Han höll reda på var de olika paketen innehöll och var de gömde sig. De frusna bitarna spolades av och drogs sedan på en skottkärra upp till köket.

Ett starkt minne är den goda doften som spred sig under hela december från rökkuren nere i trädgården. Själv anförtröddes jag som 8-10-åring att få skiva och tärna späck. Späcket skulle vara kallt för att underlätta arbetet. Och kallt var det allt för små barnafingrar!

Kött saltades, röktes, maldes och i vissa fall kokades och lades in. I köket stod glasburkarna redo för konserveringen. Pastejer och framför allt korvar i olika skepnader och smaker tog form: stångkorv, köttkorv, medvurst, fläskkorv, bräckekorv, russinkorv och inte minst – julkorven!

Bakning i rätt ordning

Lite senare i december vidtog baket, som också skedde i Brygghuset, men nu i bagarstugan med den stora bakugnen, med plats för 16 plåtar åt gången. – En 35-limpors!, enligt ett senare kon-

staterande från Märtha.

Ugnen värmdes upp under kvällen och natten före genom försiktig men långvarig eldning, och askades ur och sopades ren tidigt på första bakdagens morgon. Nu gällde det att utnyttja värmen i rätt ordning. Först skulle rådbrodet gräddas och allra sist på eftervärmen marängerna. Degarna var stora, flera var på upp till 12 liter, bl.a. till rågbröd och surlimpor.

Förutom ”matbröd” bakades även vörtbröd och hårt bröd (som hängdes upp på stängerna i taket i bagarstugan), även vitt sådant, vetebröd. Pepparkakor, hermelinskakor, majsakakor, frukt-kaka och andra finare småkakor bakades upp i stora husets kök.

Köksskorpor och veteskorpor och kryddskorpor fyllde burkarna i brödscaffetiet. Hur många som deltog i baket kommer jag inte ihåg, men många händer krävdes för att få rätt flöde av bakverk och utnyttja den avtagande värmen korrekt. Märtha och Hulda styrde med fasta händer. Mor själv deltog aldrig praktiskt i hantverket. Rester av mjöl, smulor och annat som blev över efter baket blev bröd till hästarna. Allt skulle ju tas tillvara.

Nu närmade sig juldagarna. Mor hade sitt julklapsrum och där fick vi barn inte gå in! Enar placerades på båda sidor om ytterdörrarna på stora huset och flyglarna. Granen togs in och granbäddar framför ytterdörrarna arrangerades.

Kvällen före dopparedagen samlades familjemedlemmarna för att måla hermelinskakorna med sitt kvistmönster i sockerglasyren. Grundreceptet kommer ursprungligen från farmor Ebba Bråtton på Gripenberg och Ribbingska Södraholm. Sockret stöttes i stor mortel och tankarna gick till alla andra Hermelifamiljer runt om i landet.

Även julkaramellerna skulle fabriceras dagarna före. Socker smältes och smak-sattes med choklad eller pepparmint. De skurna bitarna slogs in i glanspapper: guld och silverpapper för chok-

ladkaramellerna och färgat glanspapper till pepparmint. Sockerpullorna, sockeröverdragna hela kummin, till pullstrutarna med sitt klippta silkepapper hade inhandlats i förväg från någon karamellfabrik i Stockholm. Och chinoskin-karamellerna efter recept från faster Tyra på Marieberg.

Äntligen julafton!

Julafton inleddes som vanligt med frukost halv nio och då med hela familjen: far, mor och vi fem barn och ett varierande antal gäster. I köket var det full rulle. Skinkor och korvar skulle i grytorna. Min syster Elise och jag, liksom våra bröder före oss, kommanderades ut att gå runt i stugorna på gården med ljus och äpplen och önska gårdens folk god jul. Detta kunde bli en rätt arbetsam uppgift. Det var långt att gå. Pojkarna anslöt till de äldre herrarna och fick jaga julhare.

Julmiddagen serverades klockan 16.00. Mor i Upplandsdräkt och far i mörk kostym. Lite ledigare klädsel än till juldagens middag. Middagen inleddes direkt med dopp i grytan, med olika brödsorter. Till det serverades mumma, som far hade blandat. Far var aldrig särskilt road av snaps. Mumman dracks alltid ur nyputsade silverpokaler, stora för de vuxna och i åldersordning allt mindre för de yngre.

Därefter sattes julfatet fram. Julfatet var just ett stort fat, med ett berg av färsk och rökt skinka, färsk och rökt julkorv, saltkött, potatis, ärtor och äppelmos. Julfatet återkom under juldagarna i olika tappning, men serverades alltid varmt på aftnarna, dvs jul-, nyårs- och trettondagsafton. Däremellan kallt.

Efter köttet kom risgrönsgröten med

bränt socker i vackert mönster på toppen. Allt toppades av smörbakelser med konserverade bigarrårer från som-

Ur Britas fotoalbum: Brita och Elise, Adolf C:son Hermelin och Thorsvi från baksidan

marens skörd i Lilla trädgården. Sedan var man mätt! Pojkarna smet undan och slängde sig på sofforna i vardagsrummet och pustade ut.

Efter middagen var det som vanligt på Thorsvi dags för ett Gudsord. Alla, även tjänstefolket, samlades i salongen för läsning av julevangeliet och en kort bön. Tjänstefolket fick sedan en egen tvättkorg med julklappar och försvann tillbaka till köksregionerna. Mor satte

sig vid flygeln och dansen kring granen började. Julklappsutdelningen leddes av far, men något sentida presentöverdåd till antal och innehåll var det aldrig fråga om. Det skulle helst vara något praktiskt och användbart, gärna hemgjort. Egentligen köpte man inte några julklappar. Man knåpade ihop sådana själv. Det var ju krig.

Dagarna efter julafton

Julaftonskvällen blev trots den omfattande middagen aldrig lång. Alla skulle ju upp till julottan i kyrkan på Thorsvi. Mor var noga med att kyrkobesökarna skulle komma i god julstämning, varför alla husets fönster skulle ha tända levande ljus. Själv stannade hon därför alltid hemma från julottan för att bevaka de brinnande ljusen.

Efter kyrkan togs en stärkande snabb promenad till Krusens Backe och hem igen. Väl hemma kunde man snabbt lägga sig på sängen någon timme fram till frukost. Resten av dagen var det inga program fram till juldagsmiddagen.

På juldagen kom julfatet återigen på bordet. På annandagen serverades smörgåsbord och lutfisk och som dessert märppling som

flamberades på tallriken. Traditionen med märppling lever kvar än i dag bland Thorsvifamiljerna. Receptet kommer ursprungligen från faster Ingrid Bernhard, gift med fars bror Knut.

I mellandagarna var det skidåkning och promenader och flitigt umgänge med granngårdarna. Julkalasen avlöste varandra med mera mat och lekar. Gårdens bil hade ställts av när bensinransoneringen satte in och färden fick många gånger gå med häst och släde.

Notiser

Här skriver vi om stort och smått som har koppling till släkten. Tipsa jenny@hermelin.com!

Kort från styrelsens senaste möte

Det senaste styrelsemötet var den 7 oktober. Det var styrelsemöte nummer nio sedan släktemötet 2016.

Vid mötet var alla i styrelsen närvarande och vi följde den dagordning som Johan skickat ut. Efter en genomgång av föregående protokoll och vad som hänt sedan mötet innan gick vi igenom ekonomin och fondernas utveckling. Vi avhandlade mellankommande beslut, alla våra stipendiater och särskilt om hur vi ska våra fonder att räkna för framtiden. Vilka som fick stipendier kan du läsa mer om på sidan 15. Vi gick som vanligt också igenom innehållet i kommande nummer av Nätverket, där vi bollade många idéer under ledning av vår eminenta redaktör Jenny.

Protokollen från styrelsens möten hittar du på vår hemsida. Har du frågor om styrelsearbetet eller protokollet får du gärna kontakta mig som är sekreterare, eller någon annan av oss i styrelsen.

//Hanna Jessing

Vi vill ha fler notiser!

Vill du slippa rutor som den här som inte har något roligt innehåll?

Hjälp oss då att hålla koll på släkten Hermelin! Stort och smått, allt som rör släkten och släktingar är välkommet på notissidorna.

Hör av dig till redaktör Jenny på jenny@hermelin.com eller 070-380 15 55 om du ser något kull!

Mysteriet med det gamla kuvertet

Min son, Harald von Kochs farfars farfars syster Honorine Louise von Koch var Josef Hermelins första fru. Deras dotter fick samma namn som mamman som dog 10 dagar efter förlossningen. Honorine Louise II var, som ni säkert vet, rektor vid kvinnliga medborgarskolan i Fogelstad, en lysande pedagog och kvinnosakskvinna och välkänd från flera böcker om Fogelstadsgruppen. Hon skickade ett telegram till vårt bröllop som löd: "Ännu en krock, mellan Hermelin och von Koch".

Här är en krock till: Häromdagen fick jag ett telefonsamtal från Berlin. Det var Dieter Wirschky, en gammal god vän, som berättade att han hittat något som kanske kunde intressera mig. Dieter och hans fru Kirsten är flitiga besökare på Berlins antikmarknader och jag har tidigare fått en förnämlig "General Karte von Schweden und Norwegen nach den Schwedischen Karten des Freyherrn von Hermelin" och ett antal kopparstick med motiv från Söderköping och Stegeborg – alla inköpta i Berlin. Den här gången var det ett kuvert poststämplat i Gripenberg 1920.

Adressaten är Högvälborna Fröken C eller möjligen G Hermelin i Berlin och avsändaren är dr. von Koch, möjligen är det en versal som K eller H eller liknande i stället för dr. Analogt med "Fröken" borde väl doktorstiteln

skrivs med stort D? Handstilen är lite barnsligt snirklad eller kan det vara en äldre person eller ovan skrivare som är avsändare?

Min f.d. make, Nils von Koch, har kommit fram till följande antagande. Den högvälborna skulle kunna vara Gunilla Hermelin (gift Uggla) född 1912 och dotter till Josef och hans andra fru Jane, även hon född von Koch. Den då 8-åriga Gunilla torde inte ha varit ensam i storstaden utan hade förmodligen sällskap av föräldrar och några eller alla helsyskon, Barbro, Karin, Ingeborg, Birgitta, Axel och Carl.

Min invändning är att skrivstilsversalen G då skrevs på ett annat sätt.

Nils har också ett förslag på avsändare: Janes bror och Gunillas morbror Carl Fabian Richert von Koch, född 1879, död 1965. Han var civilingenjör och tysk Doktor Ingenieur och bodde en tid i Tyskland och i Schweiz. Han var alltså 41 år när brevet skrevs och kan i och för sig mycket väl ha skrivit ett brev till sitt syskonbarn. Han kanske var hennes gudfar. Det skulle göra antagandet ännu mer troligt.

Hör gärna av er med synpunkter och teorier! Det vore roligt få mera kött på benen.

//Ulla Hasselqvist f. Hermelin,
ullahasselqvist@gmail.com

Har ni vägarna förbi ICA Baronen på Odengatan i Stockholm? Då kan ni liksom Agneta (se artikel på sid 12-13) köpa ekologiska grönsaker från Hermelins i Skänninge där!

Hermelinska släktens huvudman Nils-Magnus med hustru Karin boende i Staffanstorp gästade Agneta och Johan då de vistades i Skånelängan på Österlen för en välbehövlig återhämtning efter Agnetas kamp mot cancer. Menyn bestod av hemlagad blinis med löjrom, rödlök, crème fraîche och citronskiva till förrätt, stekt kalkon (från närliggande Ingelsta), stekta champinjoner i gräddsås och färskpotatis till huvudrätt och till efterrätt serverades vaniljglass med hjortronsytt.

Inga träd växer till himlen

De senaste åren – eller egentligen decennierna – har Eric hyllats för sina översättningar av persisk poesi. Läs om honom på hemsidan eller googla så får ni en uppfattning om alla välförtjänta hyllningar.

Carl von Essen, son till Agneta f. Hermelin, har skickat en kort historia som kompletterar bilden av Eric. Carl har hört berättelsen av Maud Karlsson som var dotter till trädgårdsmästaren på Ulvåsa och bodde i trädgårdsmästARBostaden där Carl numera bor. Maud är lite upprörd för att tidningarna bara skrivit om Eric i positiva ordalag medan familjen har fått klä skott för allt dåligt som hände honom.

En höst för många år sedan såg Maud att bokhållaren satt och grät vid sin pulpet. På den tiden var det något oerhört att en vuxen karl grät. Anledningen var att Eric hade kommit hem med spelskulder som måste lösas in. Pappa Axel blev tvungen att sälja 40 par oxar. På den tiden var oxar dragkraften på de styva lerjordarna. Detta var inte bara var en katastrof för ägarfamiljen utan också för alla anställda som skulle försöka klara höstbruket med en stor del av dragkraften borta.

Hur höstbruket gick framgår inte av berättelsen men följderna av Eric's spelskulder kanske kan mana till lite eftertanke när vi dagligen överöses med reklam från olika spelbolag.

Vill du läsa mer om Ulvåsa så kan vi rekommendera Agneta von Essens skrift om Ulvåsas historia. Carl von Essen håller också på med en skrift om torpare och arbetare på gården, Madeleine von Essen skriver om trädgården och Harriet Lövenhjelm's berättelser om Honorine och Ulvåsa finns på hemsidan.

Berättelsen om cancer

som förändrade Agnetas och Johans livsstil och kostvanor

Not från redaktören: Agneta och Johan har tyvärr tvingats genomgå en dramatisk tid i livet och vill gärna dela med sig av sina erfarenheter till släkten genom en personlig berättelse i Nätverket. Frågan om alternativa/komplementära behandlingar av svåra sjukdomar är svår och omstridd, vilket Agneta också tar upp i artikeln. Med anledning av detta vill släktföreningens styrelse framhålla att slutsatserna kring behandlingsmetoder och resultat i artikeln är Agnetas egna, styrelsen ger inte rekommendationer kring hur cancer och andra svåra sjukdomar kan och bör behandlas.

Till Er kära fränder, släkt, vänner och Ni som engagerat Er med anledning av den cancerdiagnos som drabbat mig, Er själva eller någon närstående delger jag den erfarenhet som givit mig insikt i och kunskap om vad som är bra kostvanor och vad man bör undvika för att uppnå god hälsa. Kunskapen kanske kan minska förekomsten av farsoten cancer som drabbar alltför många. En del av Er har redan tagit del av viss information som beskrivs nedan men den tål att upprepas och spridas till så många som möjligt med Er hjälp. Tack på förhand!

Det hela började redan under sommaren 2018 efter vårt 150-årsfirande i Riddarhuset med att jag började gå ner i vikt och kände mig ovanligt trött i kombination med en oförklarlig svårighet att tala till punkt utan att hosta och hämta andan. Besök hos husläkaren på Sophiahemmet resulterade i remiss till blodprovstagning som visade de bästa resultat vilket inte gjorde saken bättre.

Under hösten kändes det plötsligt svårt att svälja varpå ett nytt läkarbesök mot slutet av oktober resulterade i remiss till gastroscopiundersökning. Undersökningen gick inte att genom-

föra på grund av vad jag trodde var en svullnad ca 30 cm ned i matstrupen och resulterade i en omgående kallelse till Huddinge Universitetssjukhus för samtal med läkare. Johan och jag fick där och då veta att jag drabbats av en obotlig mellanstrupscancer. Diagnosen ”malign tumör i mellersta tredjedelen av esofagus” kändes ofattbar för oss

(cellgift) på Nya Karolinska Universitetssjukhuset i Solna (NKS), i stället för operation eller strålning.

Min bror som är kemist och boende i Portugal under vinterhalvåret rekommenderade via e-post att googla på ketogen kost. Jag fann då en man som beskrev sin egen resa från att ha fått diagnosen obotlig cancer till att bli cancerfri. Efter en operation hade han bestämt sig för att ta reda på så mycket som möjligt om alternativ behandling i form av en helt ny kost inklusive massor av vitaminer, mineraler och andra kosttillskott. Hans ”Min egen metod” anammade jag och införskaffade omgående alla ingredienser.

Efter fem cellgiftsbehandlingar från början av december 2018 till slutet av mars i år genomgick jag en ny PET/CT i april. Jag hade då sagt nej till en planerad sjätte behandling på grund av sämre hälsotillstånd, oroande viktnedgång, obehagliga biverkningar och påfrestande trötthet. Faktum var också att redan i februari gick det att svälja utan större problem vilket var en stor lättnad. Känslan bekräftades även i en datortomografi där röntgenläkarna fann att huvudtumören minskat i

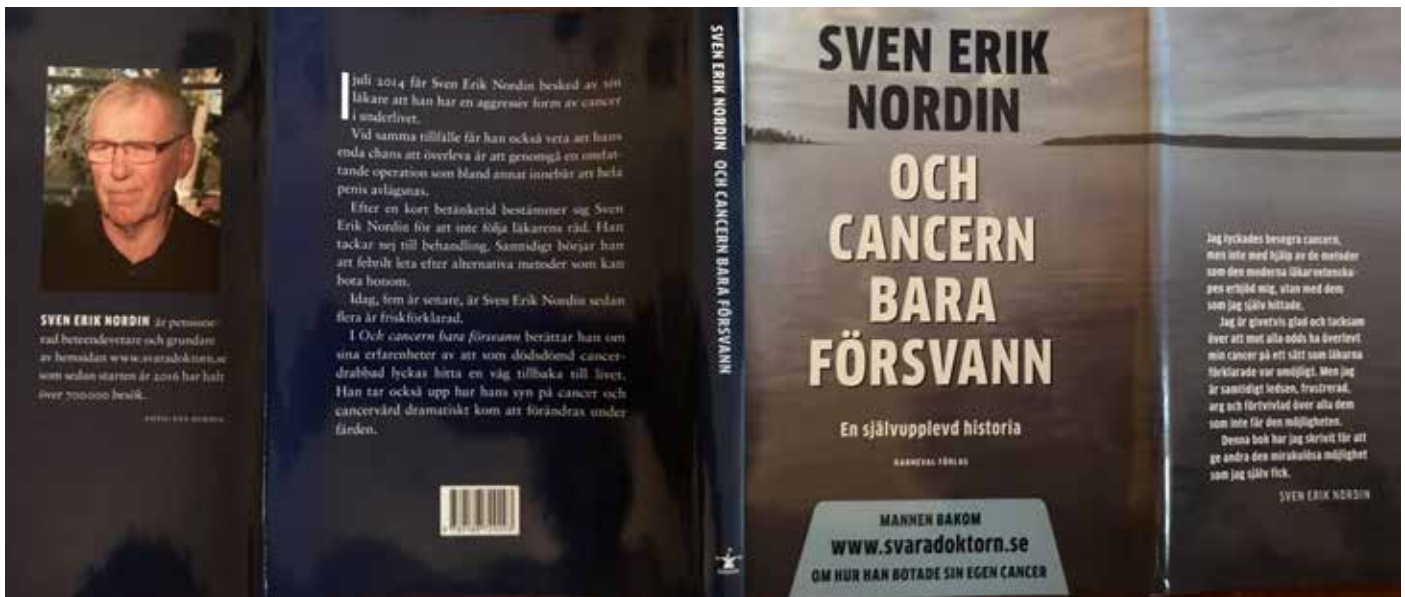
Exempel på litteratur i ämnet

båda – vi stod skräckslagna inför en fruktansvärd verklighet att förhålla sig till.

Så följde i mitten av november 2018 en PET/CT-kameraundersökning med radioaktiv vätska plus socker (socker söker sig till cancertumörer och kan tydligt identifieras i kroppen tillsammans med kontrastvätska). Förutom huvudtumören hade jag metastaser i flera lymfkörtlar varav sex något större. Efter samråd mellan läkarna inom Universitetssjukhusets onkologienhet ordinerades cytostatikabehandlingar

storlek.

Den 3 maj besökte så Johan och jag min läkare på NKS för att få veta resultatet av den senaste PET/CT-undersökningen. Döm om vår förvåning då en jämförelse mellan röntgenbilderna (i en komplicerad skiktkamerapresentation) från november 2018 och april 2019 visade att den elakartade canceren i huvudtumören och i lymfkörtlarna var osynlig! Läkaren Hanna Carstens var även hon förvånad då prognosen jag fått var att matstrupscancer i det närmaste är obotlig. En ny gastroscopiun-

Omslaget till Sven Erik Nordins bok

dersökning den 5 juni påvisade en helt normal matstrupe likt en tunnel med endast synliga ärr där cancerumören suttit i mellanstrupen.

I den senaste kontrollen den 16 september begärde jag få bli undersökt via PET/CT med radioaktivt märkt socker, i stället för datortomografi som har svårare att identifiera mindre cancerumörer. Den 27 september fick jag besked av min läkare att ännu är jag inte helt cancerfri. Nästa kontroll är bestämd till mitten av november, exakt ett år efter den första PET/CT-undersökningen.

Min övertygelse är att de kosttillskott jag disciplinerat utökat mina måltider med från mitten av november i kombination med cytostatikabehandlingarna är anledningen till att den obotliga cancer är på väg att bekämpas. Fri från cancer kan jag nämligen inte ännu säga att jag är, först kommer jag som brukligt att vara patient inom cancer vården i fem år med uppföljande kontroller.

Med detta får vi vara nöjda, Johan och jag, men vi kommer fortsätta vara väl medvetna om att äta livsmedel enligt principen bra råvaror fria från E-nummer, kravmärkta och ekologiska, und-

Broshyr om KAM utgiven av Regionalt Cancercentrum Stockholm Gotland

vika socker och kolhydrater, motionera och ta vara på varje dag samt njuta av det goda i livet. Men nu ser vi åter ljus på framtiden och hoppas få njuta av livet med stor tillförsikt i ännu några år.

Ett stort TACK vill vi rikta till det nätverk av nära och kära som hållit kontinuerlig kontakt och stöttat oss båda

under denna minst sagt förfärliga period i livet. Ett särskilt tack vill jag framföra till Sven Erik Nordin vars metod (i korta drag att undvika socker och kolhydrater som göder cancerceller samt att tillföra saker som cancerceller ogillar, exempelvis aprikoskärnor och kolloidalt silver) jag tack och lov fann och som jag var klok nog förstå vikten av. Metoden kommer jag att fortsätta med dagligen så länge jag lever.

Om någon av er önskar mer information om metoden eller kosttillskotten eller vill ha länkar till källor får ni gärna kontakta mig via mejl på agneta.w.hermelin@gmail.com.

PS: Jag vill också nämna att en statlig utredning (SOU 2019:28) om det som kallas KAM (komplementär och alternativ medicin) nyligen presenterat sitt betänkande (SOU 2019:28). Huvudbudskapet från utredaren är att allvarliga sjukdomar ska bara få behandlas av vården – alltså av skolmedicinen. Utredaren vill ha en utvidgad kriminalisering av alternativ vård för behandling av allvarliga sjukdomar. DS.

Julhälsningar från slakten

Cornelia har fått samlat ihop några vykort från släktingar i olika generationer

Hej alla släktingar! Jag kommer att fira jul i Sydafrika i år. Jag brukar vara där med min familj (bilden är från förra julresan) och våra kompisar över jul och därför känns det som en självklar plats för mig att fira på. I år åker jag däremot dit med min pojkvän och hans familj för första gången. Vi kommer att besöka städerna Stellenbosch, Kapstaden och Hermanus. God jul på er alla!

//Therese (Thorsvi, Ernst, Olof)

Julen firas i år i/på Dominikanska Republiken. Det har aldrig hänt förut att vi är borta över julen men nu blev det så.

God Jul alla små Hermeliner önskar

//Magdalena, Erik, Alice, Beata & Clara (Thorsvi, Adolf, Adolf)

God Jul alla släktingar! I år firar Inger och jag traditionsenligt med hennes syster, systerdöttrar och barnbarn, inalles 13 personer. Jag firar med dem vartannat år och vartannat med min bror Peter och hans fru Ann-Marie med son, föräldrar och ett varierande antal släktingar. Tyvärr är båda Ingers föräldrar nu borta, vilket troligen innebär att Ingers och min jul nästa år firas gemensamt hos Peter.

//Janne (Gripenberg, Josef, Carl)

Den 19 december flyttar jag och min fästmö Elin in i vårt nybyggda hus i Stockholm (Saltsjö Boo). Vi kommer lägga mycket tid på att komma i ordning men hinner med en kortare utflykt till Elins föräldrar i Växjö och för att träffa Hermelinska slakten hos Gunilla Atmer på juldagen, utanför Nyköping. (Hon har inte bjudit in oss än, men vi kommer i alla fall.)

//Petter Wallgren (Thorsvi, Robert, Karl)

Hej alla släktingar! Vi firar sedan många år jul hemma i Uppsala med samma ritualer varje år. Ritualerna är ihopplockade från flera generationer och gör att vi umgås i tanken med mammor, pappor, mostor, morbröder etc i flera led. Julen ger oss tid att tänka på att vi har varandra. Vi accepterar inte julstress och bejaker långa måltider. Varje år kommer tomten med ett nytt spel som packas upp och spelas sent på kvällen.

//Brita (Thorsvi, Thorsten, Sven)

Jag och Linnea ska ägna den lediga tiden åt att planera vårt och andras stundande bröllop. Vi har några "ärofyllda" bröllopsuppdrag, vilka tar mer tid än vi förväntat oss. Jag ska försöka att underhålla de som klär granen, troligtvis med en glögg i handen. Antagligen så kommer det även att diskuteras en del politik mellan varven. Önskar alla släktingar en fröjdefull Jul.

//Adolf (Thorsvi, Robert, Nils)

Föreningens ekonomi

Olof Hermelin redogör för fondernas utveckling och utdelade stipendier

Siffror i tusental kronor	Sep 2019	2018	2017	2016	2015
Släktföreningen	8 605	8 050	8 275	7 990	8 008
Victor Hermelins minne	12 205	11 374	11 847	11 275	11 065
Ebba Sophia Ribbings minnesfond	3 146	2 878	2 934	2 784	2 699
Lena Robertsdotters fond	4 702	4 311	4 408	4 144	4 059
Totalt	28 657	26 613	27 464	26 193	25 831
Värdeförändring för perioden	7,7%	-3,1%	5%	1%	8%

Portföljens fördelning

Förmögenhetens fördelning på olika tillgångslag per den 30 september 2019 framgår av diagrammet intill.

Fonderna

Utfallet hittills under perioden jan-sept 2019 har varit positivt pga den mycket goda utvecklingen på finansmarknaderna. Justerat för kostnader, stipendier mm var den totala utvecklingen i fonderna brutto 9,7%. Utvecklingen brutto har sedan 2015-12-31 legat på i genomsnitt närmare 5% per år, i nivå med målsättningen om 4% avkastning per år över tid.

Stipendier

Är du 18-28 år och bedriver akademiska studier? Mejla styrelsen via johan@hermelin.com och sök stipendium! Denna termin fick 18 släktingar 8 000 kronor vardera:

Alexia, dotter till Gustav och Dina, Instituto Marangoni, Milano (Thorsvi, Ernst, Olof)

Annette, dotter till Sven och Laura, UC Santa Cruz, USA (Åsby, Sven, Åke)

Cornelia, dotter till Fredrik och Gabrielle, Linnéuniversitetet (Thorsvi, Robert, Jan)

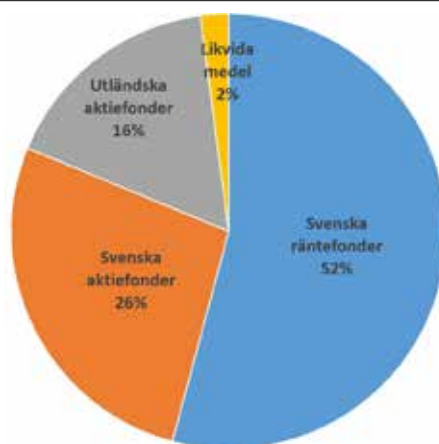
Ellen, dotter till Joachim och Mia, Högskolan i Kristianstad (Gripenberg, Josef, Axel)

Erik, son till Christian och Maria, Karolinska Institutet (Thorsvi, Ernst, Olof)

Eric, son till Joachim och Mia Göthe, Lunds Universitet (Gripenberg, Josef, Axel)

Erik Engberg, son till Brita, Chalmers (Thorsvi, Thorsten, Sven)

Maika Leroy, dotter till Louise och

Jacques Leroy, University of Amsterdam (Åsby, Sven, Sven Samuel)

Max, son till Gustav och Dina, Oxford University, England (Thorsvi, Ernst, Olof)

Max Wilén, son till Ulrika och Henrik Wilén, Linköpings universitet (Thorsvi, Adolf, Carl)

Mikael, son till Jan och Maria, KTH (Thorsvi, Adolf, Adolf)

Oscar Morehead, son till Gabrielle och John Morehead, Hanze University, Holland (Österby, Max, BeO)

Petra Nilsson, dotter till Cecilia och Göran Nilsson, Malmö högskola (Thorsvi, Ernst, Olof)

Samuel, son till Sven och Pia, Malmö högskola (Thorsvi, Ernst, Olof)

Sara, dotter till Otto och Pia, Umeå universitet (Thorsvi, Robert, Jan)

Sophia, dotter till Otto och Pia, Linköpings universitet (Thorsvi, Robert, Jan)

Therese, dotter till Christian och Maria, Lunds universitet (Thorsvi, Ernst, Olof)

Thyra, dotter till Olof och Tina, Uppsala universitet (Thorsvi, Ernst, Olof)

Om Hermelinska Nätverket

Hermelinska Nätverket ges ut av Hermelinska släktföreningen. Tidningen kommer ut två gånger per år och skickas till alla aktiva medlemmar i Sverige och utomlands.

Redaktör

Jenny Hermelin (se kontaktinfo nedan)

Tryck

Alatryck, Vadstena

Omslagsbilder

Bildcollage med jultema, signerat Cornelia

Släktföreningens styrelse

Johan Hermelin, ordförande
johan@hermelin.com,
070-699 14 10

Fredrik Hermelin, vice ordförande
fredrik@outdoortravel.se,
0708-56 18 38

Hanna Jessing, ledamot
hanna@jessing.nu,
08-755 05 33

Fredrik I:son Hermelin, ledamot
fredrik@hermelin.st,
0709-29 32 61

Olof Hermelin, ledamot
olof.hermelin@comhem.se,
08-30 06 15

Jenny Hermelin, ledamot och redaktör för Nätverket
jenny@hermelin.com,
070-380 15 55

Cornelia Hermelin, ledamot
cornelia.hermelin@gmail.com,
076-184 19 80

Kontakt- och kontouppgifter

Adress: Nytorpsvägen 30,
191 35 Sollentuna
IBAN: SE1950000000058111001746
Bankgiro: 5273-3789
Organisationsnummer:
802001-4265

